

Cum am urit-o eu
cinci minute pe Poldy !.

Zilele trecute, m-am încrucișat pe stradă cu Leopoldina Bălănușă. Am salutat-o zgomotos și vesel, ca de obicei, dar ea nu mi-a răspuns. Mergea spre teatru, gânditoare, concentrată, închisă în ea însăși, total absentă față de cei din jur. Nu m-am supărat, nici nu m-am mirat, o știu de prea multă vreme și o iubesc prea mult ca să nu înțeleg că se afla, în clipa aceea, în cu totul altă parte, în lumea unui nou personaj... Se îndrepta către teatru cu mersul ei frumos, ca de regină... Și mi-am amintit... Merge ca Bette Davis, spuneam noi, e mult de atunci, eram aproape absolvenți și eram prieteni și toți eram îndrăgostiți de ea. Cum se întâmpla adesea, ne întilneam undeva, la șosea, în casa imensă și primitoare a unui mare sculptor, în atelierul căruia, uriaș cât un hangar, cântam, dansam, născoceam întreceri, jocuri, puneam la cale farse... tinerețe!

Odată, cotrobăind prin coltoanele pline de taine ale imensului atelier, Iani, Ion Cojar de astăzi, a găsit un surogat de pușcă, o armă cu aer comprimat și o pungă plină cu alice de plumb. Și, în vreme ce se dansa (Domenico Modugno povestea ceva trist despre un om în frac), în vreme ce eu priveam nostalgic la sticlucă cu rom „Jamaica” încă nedesfăcută și la perechea ei, așezate pe o masă de stejar

sub fereastra mare cit un ecran panoramic, Iani, vânător nemărturisit, zburătăcea cu plumbii armei cu aer comprimat fel de fel de obiecte îngrămădite pe miile de polițe din atelier. Poldy a fost cu ideea. În seara aceea, Poldy era fermecătoare. Avea o rochie nouă, albastru deschis, care o făcea și mai suplă, avea părul lung, neted, lucios, pieptănat pe spate și avea o pereche de sandale cu toc-cui care îi puneau și mai mult în evidență mersul grațios, ca al neasemuitei Bette Davis. Numai poșeta, poșeta de care nu se despărțea, era peste măsură de burdușită. Nu se potrivea, ziceam noi, o poșetă doldora de cine știe câte nimicuri inutile, eleganței și grației subtile a unei atît de frumoase fete. Poldy ridea.

Poldy a fost cu ideea. Concurs de tir cu premii. Cine nimerește are dreptul la un păhărel de rom Din grădină, Poldy a adunat o basma de mere căzute timpuriu, pe care le-a atârnat cu sfoară de rama unui șevalet. S-a mai tras în mere, ne-a explicat ea, vedeți Schiller. Tot ea a stabilit distanța, ordinea de concurs, timpul de ochire. Ea dirija totul, cocoțată pe masa de stejar, lângă cele două sticlucă de rom și păhărelul cit un degetar. Modugno cînta pentru nimeni ceva cu bună-ziua, tristețe, prietenă a melancoliei mele, noi trăgeam, pe rînd,

alături, dar din ce în ce mai aproape de țintă, pînă cînd, în scurtă vreme, nimeni nu mai rata lovitura și prima sticlă de rom s-a golit prematur. Odată dibăcită tehnica de tragere, totul devenise prea simplu. Și atunci, tot Poldy a fost cu ideea. Schimbăm regulamentul. Dați-mi arma. Ne aflăm undeva, în Arizona. Sau în Nebraska. Jur-împrejur, numai stînci goașe. Eu sînt un șerif, zise Poldy, stringînd biata armă, cu patul lipit de șold. Trei bandiți mă înconjoară, stau ascunși după stînci, nu știu unde. Sînt încolțit, dar nu mi-e teamă! Și Poldy avea în clipa aceea chipul sever, încordat, calm și hotărît al unui șerif. Ascult cel mai mic zgomot, un foșnet. Toți o urmăream fascinați. Poldy se rotea încel pe tocurele-cui, cu arma lipită de șold, dar noi o vedeam încălțată în cîisme cu pînteni și parcă vedeam lucindu-i pe piept steaua de șerif... Totul pare mort, șuieră Poldy, și totuși ei sînt alci, îi simt. Nu mi-e frică, dar nu vreau să-mi scape nici unul... Poldy era cu spațele la șevalet... Totul e cine trage primul! Fulgerător, Poldy-șeriful se răsuci și, cu arma lipită de șold, trase fără să ochească. Arma pocni sec, plumbul porni și... a doua sticlă de rom, cea neînceptută, ultimul trofeu se prefăcu în fîndări!

În seria acțiunilor A.T.M. dedicate Anului Internațional al Tineretului, o manifestare cu un interes aparte a constituit-o organizarea — la Iași, în zilele de 20 și 21 martie — a unei microstagioni de spectacole ale Teatrului pentru copii și tineret din localitate (reprezentării ce aveau drept principali spectatori — pe lângă sălile arhipline de copii — un grup de membri, din București și din Iași, ai secției de critică dramatică a A.T.M.), microstagione în-cununată de un simpozion pe tema „Teatrul — univers de cunoaștere, mijloc de educație și formare a generațiilor tinere în spiritul marilor valori umane”.

Gazdele au prezentat o selecție variată și reprezentativă de spectacole (în număr de șase), ce ilustra cu claritate momentul actual al evoluției acestui teatru, cu performanțele lui, dar și cu inerentele-i ezitări, selecție ce a permis celor care au intervenit în discuțiile simpozionului să certifice maturizarea artistică a colectivului ieșean, cristalizarea unui stil al său de expresie teatrală (în montările cele mai izbutite), în care păpușa coexistă armonios cu prezența actorului în scenă, într-o imagine sincretică împlinită prin muzică, dans și mobilitate deosebită a decorului.

Fereastra cu povești (de Ion Agachi și Constantin Brehnescu), **Magazinel cu jucării** (de Al. T. Popescu), **Prislea cel voinic și merele de aur** (adaptare de Constantin Brehnescu după Petre Ispirescu), **Mary Poppins** (versiune liberă de Silvia Kerim după Pamela Travels), **Vacanță cu extraterestri** (de Cicerone Sbanțu), **Aventură în codru** (versiune scenică de Despina Pernevan, după Pavel Grym) sînt titluri care atestă o varietate repertorială remarcabilă, unitară prin calitatea suportului literar ales, varietate care vizează satisfacerea exigențelor mai

tuturor zonelor de vîrstă ale publicului tînr, de la preșcolari la elevi și studenți (ba chiar, nu o dată, îi delectează și pe adulți), oferindu-le corespunzente teatrale cît mai apropiate de preocupările lor cotidiene, cu intenția (nedisimulată, dar nu și didactică) de a îndruma, de a modela conștiințele în formare.

Toate spectacolele numite mai sus sînt semnate — la capitolele regie și scenografie — de o echipă bine sudată de creatori: regizorii Constantin Brehnescu și Natalia Dănăilă, împreună cu scenografa Marfa Axenti. Faptul nu trebuie înțeles ca o tendință de izolare, de „protecționism” teatral (pe scena ieșeană au lucrat și alți regizori și scenografi, există și în prezent proiecte de colaborare), ci este, poate, doar o coincidență, care explică însă, în bună măsură, constituirea aceluși profil aparte — amintit mereu de participanții la simpozion — al Teatrului pentru copii și tineret din Iași. Profil la stabilirea căruia a contribuit — de-a lungul anilor — și talentul unor actori exersați în egală măsură în interpretările „pe viu” și în mînuirea păpușilor, între ei remarcîndu-se cu osebire Cristina Anca Ciubotaru, Simona Agachi, Nina Dimitriu, Emilia Prăjinaru, Doina Iarcuczewicz, Liviu Smintinică, Ion Agachi, Tomiță Hogea. Dar nu numai ei.

Cît despre participanți, alături de întreg colectivul teatrului, la reușita simpozionului de la Iași au contribuit prof. Ion Toboșaru (coordonatorul discuțiilor) și prof. Ileana Berlogea, Mircea Radu Iacoban (directorul mai „vîrstnicului” Teatru Național „Vasile Alecsandri”), Radu Boroianu (directorul adjunct al Teatrului „Tîndărică”, rudă apropiată instituției ieșene), Ana Toboșaru (director al A.T.M.), dramaturgul Theodor Mănescu, criticii dramatici Margareta Bărbuță, Natalia Stancu, Liana Cojocaru, Ștefan Oprea, Constantin Paiu și subsemnatul.

Dinu KIVU

Vraja s-a destrămat. Șeriful s-a pulverizat, și noi, muți de uimire și de indignare, priveam cum se întinde pata de rom, printre cioburi, pe masa de stejar de sub fereastra cît un ecran panoramic.

Simțeam cum crește în noi ura. Șerif nenorocit, n-aveai decît să spargi fereastra, n-aveai decît să faci tîndări nasul unei statui, n-aveai decît să

găurești pielea vreunuia dintre noi, cu neîndemna-rea ta blestemată, nu să distrugi trofeul, unicul și ultimul trofeu! O uram pe Poldy. O uram cu atît mai mult cu cît ea ridea, ridea nestăvilit, ridea cu ● neună! Eu căutam vopsele să-i minșesc rochia, Iani umbla după o pereche de foarfeci să-i taie părul, și ea ridea. A ris așa, preț de cinci minute,

și noi am urit-o cinci minute în șir, uitînd că sintem înărăgostiți de ea, hărăzînd-o celor mai cumplite cazne, izgonind-o pentru totdeauna din inimile noastre, am urit-o pînă cînd Poldy, printre lacrimi de ris, a dibuit hidos-burdușita poșetă de care nu se despărcea și a scos din ea a treia sticlă de rom „Jamaica”.